

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 3 czerwca 2016 r.

Pozycja 402

POSTANOWIENIE

z dnia 1 czerwca 2016 r.

Sygn. akt Ts 318/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz – przewodnicząca i sprawozdawca
Andrzej Wróbel
Marek Zubik,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej P.J. w sprawie zgodności:

art. 8 ust. 2 pkt 1 lit. b, art. 32 ust. 1 pkt 2, art. 32 ust. 5 pkt 3, art. 32 ust. 6-8, art. 38 ust. 1 pkt 2 i art. 38 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 752, ze zm.) z art. 32 ust. 1, art. 64, art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3, art. 84, art. 92 ust. 1, art. 2, art. 5, art. 8 oraz art. 21 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 21 września 2015 r. (data nadania) P.J. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 8 ust. 2 pkt 1 lit. b, art. 32 ust. 1 pkt 2, art. 32 ust. 5 pkt 3, art. 32 ust. 6-8, art. 38 ust. 1 pkt 2 i art. 38 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz.U.2014.752, ze zm.; dalej: upa) z art. 32 ust. 1, art. 64, art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3, art. 84, art. 92 ust. 1, art. 2, art. 5, art. 8 oraz art. 21 ust. 1 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. Naczelnik Urzędu Celnego w S. w decyzji z października 2012 r. określił wysokość zobowiązania podatkowego skarżącego w podatku akcyzowym za niektóre miesiące w latach 2009-2011. Dyrektor Izby Celnej w G. w decyzji ze stycznia 2013 r., po rozpatrzeniu odwołania skarżącego, utrzymał w mocy decyzję organu pierwszej instancji.

Następnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. wyrokiem z czerwca 2013 r. oddalił jego skargę na decyzję organu drugiej instancji. Sąd podzielił stanowisko prezentowane w sprawie przez organy podatkowe, zgodnie z którym skarżący, mimo że zużył kupowane paliwo do celów żeglugi, nie może skorzystać z prawa do zwolnienia paliwa od akcyzy, ponieważ nie prowadził wcale ewidencji wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem.

Skarżący wywiódł od tego wyroku skargę kasacyjną, którą Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z maja 2015 r. oddalił.

W przekonaniu skarżącego kwestionowane przepisy są niezgodne z Konstytucją, ponieważ pozwalają na określenie zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu zakupu oleju napędowego na cele żeglugi, który jest zwolniony z akcyzy ze względu na przeznaczenie, z powodu prowadzenia przez podatnika ewidencji niespełniającej wymogów określonych przepisami prawa, w sytuacji gdy nie budzi wątpliwości, że olej został zużyty na cele żeglugi.

Ponadto art. 38 ust. 1 pkt 2 upa narusza według skarżącego zasadę, zgodnie z którą zobowiązanie do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, musi być określone w ustawie (art. 84 Konstytucji), ponieważ zawarte w nim upoważnienie dla Ministra Finansów do wydania rozporządzenia określającego szczegółowy zakres danych, jakie powinna zawierać ewidencja, nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 92 ust. 1 Konstytucji.

Trybunał podkreśla, że skarżący już wcześniej, tj. 10 sierpnia 2015 r., wniósł do Trybunału skargę konstytucyjną o tożsamej treści. Postanowieniem z 1 grudnia 2015 r. (sprawa Ts 283/15, OTK ZU nr B/2016, poz. 168) Trybunał Konstytucyjny dokonał wstępnej kontroli tej skargi i stwierdził, że nie spełniała ona wymagań ustawowych, co uniemożliwiło nadanie jej dalszego biegu. Postanowieniem z 2 marca 2016 r. (sprawa Ts 283/15, OTK ZU nr B/2016, poz. 169) Trybunał nie uwzględnił zażalenia wniesionego na to postanowienie.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw, który przysługuje na zasadach określonych w Konstytucji oraz w ustawie z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2016.293; dalej: ustawa o TK).

Jedną z cech skargi konstytucyjnej jest jej zindywidualizowany charakter, przejawiający się w wynikającym ze stanu faktycznego i prawnego związku między sytuacją prawną skarżącego, orzeczeniem organu władzy publicznej i kwestionowanym przepisem. Taka korelacja w połączeniu z subsydiarnym charakterem skargi konstytucyjnej rzutuje na ocenę analizowanej skargi konstytucyjnej.

Jak stanowi art. 77 ust. 3 pkt 4 ustawy o TK, Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu wnioskowi lub skardze, jeżeli wydanie orzeczenia jest zbędne lub niedopuszczalne.

Trybunał Konstytucyjny przypomina, że skarżący zrealizował już prawo do wystąpienia ze skargą konstytucyjną, składając ją do Trybunału 10 sierpnia 2015 r. (sprawa Ts 283/15). W skardze tej zakwestionował zgodność art. 8 ust. 2 pkt 1 lit. b, art. 32 ust. 1 pkt 2, art. 32 ust. 5 pkt 3, art. 32 ust. 6-8, art. 38 ust. 1 pkt 2 i art. 38 ust. 2 pkt 1 upa z art. 32 ust. 1, art. 64, art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3, art. 84, art. 92 ust. 1, art. 2, art. 5, art. 8 oraz art. 21 ust. 1 Konstytucji. Postanowieniem z 1 grudnia 2015 r. Trybunał dokonał wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej z 10 sierpnia 2015 r. i – stwierdziwszy, że nie spełnia ona wymogów ustawowych – odmówił nadania jej dalszego biegu.

Trybunał uznał, że skarżący skierował zarzut wobec takiej wykładni kwestionowanych przepisów, której w jego sprawie nie dokonały ani organy, ani sądy. Ponadto ustalił, że Naczelny Sąd Administracyjny przyjął w swoim orzecznictwie interpretację art. 8 ust. 2 pkt 1 lit. b w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 2, art. 32 ust. 5 pkt 3, art. 32 ust. 6, art. 32 ust. 7, art. 32 ust. 8, art. 38 ust. 1 pkt 2 i art. 38 ust. 2 pkt 1 upa, zgodnie z którą wadliwe prowadzenie ewidencji co do zasady nie pozbawia podatnika prawa do zwolnienia z akcyzy. Dlatego też Trybunał stwierdził, że skarżący nie wykazał, w jaki sposób kwestionowane przepisy naruszają jego prawa podmiotowe, a zarzut ich niekonstytucyjności uznał za oczywiście

bezzasadny. Skarżący nie uprawdopodobnił też tego, by ewentualny brak wytycznych w art. 38 ust. 1 pkt 2 upa miał jakikolwiek wpływ na jego prawa podmiotowe.

Postanowieniem z 2 marca 2016 r. Trybunał nie uwzględnił zażalenia wniesionego przez skarżącego na to postanowienie.

Z porównania treści obu skarg wynika, że zakres zaskarżenia, zarzuty i argumentacja na ich poparcie są analogiczne, a sytuacja prawna skarżącego została ukształtowana tymi samymi orzeczeniami organów administracji i sądów administracyjnych. W ocenie Trybunału niedopuszczalne jest więc ponowne wniesienie skargi konstytucyjnej w tej samej sprawie, czyli tożsamej podmiotowo i przedmiotowo.

Z uwagi na to, że skarżący zrealizował już swoje prawo podmiotowe do wniesienia skargi konstytucyjnej, a sformułowane przez niego zarzuty zostały poddane ocenie przez Trybunał w sprawie Ts 283/15, Trybunał – na podstawie art. 77 § 1 ust. 3 pkt 4 ustawy o TK – postanowił jak w sentencji.